

CƠN GIÓ THOẢNG LINH VANG

Gã con trai si tình lên Net kêu gào thảm thiết, “Ngày đêm tôi đã đi tìm em trên khắp mạng lưới, ở những trang thơ, văn...Tôi chỉ muốn biết em sống như thế nào.” Tôi đọc cái pốt mà nghĩ tới Lâm. Hai ngày trước Lâm gọi và cũng nói là muốn biết lâu nay tôi đã sống như thế nào, biết em khỏe và có hạnh phúc là anh mừng. Tôi mịa mai nói, cảm ơn anh đã nghĩ tới tôi.

Ngày đó Lâm chê tôi con nhà nghèo lại không được đẹp lắm so với người ta là hoa khôi của trường UPS và là ái nữ của một ông bác sĩ nổi tiếng trong vùng. Mấy năm chúng tôi yêu nhau, Lâm nhẫn tâm quăng cuộc tình đó xuống sông biển, Lâm nói thẳng với tôi:

-Anh không thể lấy em. Anh nghèo, em cũng nghèo, em hiểu không?

Tôi không hiểu, nên tôi nói:

-Chúng ta có hai bàn tay.

-Chỉ có hai bàn tay thì chỉ đủ ăn. Mà anh thì muốn làm giàu, muốn ngẩng mặt lên nhìn đời. Anh không muốn thiên hạ nhìn anh là con của kẻ ăn tiền bệnh, tiền già, ngửa tay xin tiền của chính phủ. Sống mà anh mặc cảm, em hiểu không?

-Không, em không hiểu. Anh từng nói chúng mình yêu nhau. Với tình yêu của hai đứa, mình sẽ có tất cả. Mình chỉ cần chăm chỉ làm việc.

-Lấy Mộng Loan, anh sẽ có tất cả...ngay bây giờ mà không cần chờ đến ngày sau!

Tôi bủn rủn nơi cửa đứng nhìn Lâm đi ra xe. Thế là hết! Tưởng như trời cao đang sập xuống người tôi!

Tôi giận cha mẹ tôi đã sinh tôi ra sao không được đẹp như người ta, sao cha mẹ tôi chẳng giàu có, làm ông này bà nọ, để bây giờ tôi không bị Lâm bỏ. Ngày nhà gái lo cho Lâm một đám cưới rình rang, vang dội khắp nơi, tôi trốn trong phòng, bỏ ngủ, bỏ ăn, vùi mặt dưới gối, khóc sưng con mắt. Má tôi vô năn nỉ, dễ dàng, con à, con phải ăn tí gì cho khỏe. Tôi mếu máo nói, tại ba má! Má hiền từ nói, đâu phải tại ba má, con. Tôi sụt sùi, tại má đẻ con xấu. Má lau nước mắt cho tôi và nói, con của má không có đứa nào xấu hết. Con đâu có xấu! Tôi nói, xấu mà nói không xấu, tại xấu, nên Lâm đi lấy người khác đẹp hơn. Tôi nghe bước chân của ba tôi đi tới đi lui ở ngoài phòng. Sợ mất cái uy nghiêm của mình với con cái, ông không ra mặt lo cho tôi. Một đứa con gái bị tình nhân bỏ, không bị cha mẹ mắng chửi đuổi đi mà còn quay sang trách cứ cha mẹ rồi lại được mẹ vỗ về, cha lo âu, tôi chưa biết mình diễm phúc có được cha mẹ như vậy. Khi đó tôi chỉ biết giận cả nhà đã canh tôi để tôi không làm...việc bậy được.

Tôi thất tình, đau khổ mấy năm rồi cũng tìm được một mái ấm gia đình cho riêng mình. Quý, chồng tôi hơn tôi năm tuổi, chừng chạc, yêu tôi chân thật. Anh chịu chuông tôi từng li từng tí. Đi làm về là quanh quẩn bên vợ, bên con, hay giúp tôi lo việc nhà. Má tôi hay đùa nói tôi có phước, chắc kiếp trước Quý nợ tôi nên kiếp này anh phải trả. Và vì tôi lại nợ anh nên anh nói kiếp sau nữa tôi phải trả cho anh, nghĩa là anh còn muốn kiếp sau chúng tôi cũng là vợ chồng! Tôi kêu, "chờ" oi, một kiếp đã không đủ sao, còn đòi kiếp khác nữa? Anh cười cười tại đang có hạnh phúc mà, nên anh muốn gặp em nữa, chứ không muốn ai khác.

Nói là tôi quên hẳn Lâm thì không đúng. Thỉnh thoảng tôi nhớ tới Lâm và tôi thường tự hỏi nếu mình lấy Lâm, mình có hạnh phúc không nhỉ? Tôi không chối cãi là đã có thời tôi yêu Lâm một cách si mê mù quáng, nhưng sau này bình tâm phân tích tôi không chắc là tôi sẽ sống hạnh phúc với Lâm. Tôi bu quanh cái tôi to lớn của Lâm. Tôi bỏ thú ca hát vì Lâm không thích ca hát. Tôi lại phải tập mê coi football vì Lâm mê coi football. Ngồi coi với Lâm cho Lâm vui. Đem bánh, nước,

đồ nhậu phục vụ cái đám bạn cùng mê football của Lâm. Đi nhà hàng, Lâm kêu món ăn cho Lâm và kêu cùng món ăn cho tôi mà không bao giờ Lâm hỏi tôi, em thích ăn món gì? Khi Lâm nghiêm nghị, yên lặng vì đang suy tư điều chi, thì tôi sợ sệt ngồi im thin thít. Gặp bạn bè nhậu nhẹt, Lâm ham vui bỏ tôi, kêu tôi tự lái xe về nhà. Cặp với Lâm, tôi không còn là tôi. Biết vậy, mà vẫn cứ yêu. Con tim đang yêu có những lý lẽ của riêng nó, sách vở bảo vậy. Và trong tình yêu đích thực làm gì có tính toán, tôi có loại con tim đó.

Qua cú phen, Lâm cho tôi biết chàng và vợ sống không có hạnh phúc. Mộng Loan đẹp, nhưng kiêu căng, ỷ có tiền nên phách lối, không coi chàng ra gì. Chàng có tự ái của gã đàn ông, mấy lần bỏ đi, mấy lần trở lại. Vì hai đứa con mà dùng dằng mãi. Rồi cũng sống với nhau được mười năm. Anh không chịu nổi nữa, nên đã ly dị, đúng ra...nó ly dị anh! Nó tưởng anh cần tiền của nó!

-Tại sao anh lại đi nói với em những điều này? Chính anh đã chọn...

-Anh biết...em giận anh ghê lắm, em oán trách anh...

-Không, em không còn giận anh nữa. Thừa đó, anh muốn có tiền nhiều, mà em thì con nhà nghèo, như anh đã nói. Em chỉ cần bước tiến của anh, nếu anh lấy em. Với em, tiền không bao giờ đóng một địa vị quan trọng, ngày ấy và ngay cả bây giờ cũng vậy, làm đồng nào tiêu xài đồng nấy, chưa mua được một căn nhà lớn như người ta, nhưng chồng vợ em sống đầm ấm, gia đình em không thiếu thốn...gia đình nhỏ thì ở nhà nhỏ cũng đủ rồi.

-Anh sẽ đưa tiền cho em mua nhà lớn hơn, đẹp hơn. Em cần những thứ gì khác, cứ nói cho anh biết! Em không biết đâu: anh có tiền, tiền nhiều lắm, và là tiền ...của anh.

-Anh hiểu lầm rồi. Em không phải than van là em không có tiền, để anh nghĩ là anh đúng, là có tiền thì có tất cả. Em nói như thế chỉ để cho anh hiểu thôi.

Tôi nói tôi không cần gì, và cũng không đi lấy tiền của chàng. Anh cứ giữ lấy mà đi mua ...hạnh phúc.

Cả buổi chiều, tôi thần thờ vì cú phen đó. Tôi quên nấu cơm! Tôi quên đi đón con tôi về. Để má tôi phải gọi, con tính cho con Măng Cụt ngủ đêm với má à? Tôi hoảng hồn, bưng tỉnh, con quên má à, để con đi đón nó bây giờ. Má lại nói, má cho nó ăn cơm tối rồi, cũng đã tắm rửa cho nó rồi, nó riu riu mắt buồn ngủ nên má mới nhớ là con sao bữa nay trễ, chưa thấy tới.

Khi tôi đưa con vô nhà thì đã thấy chồng tôi đang ở dưới bếp lo bữa ăn tối. Anh ngoái đầu lại, nhoen miêng cười, hôm nay việc nhiều à? Dạ nhiều việc, mà sếp lại ốm, nên em lo giùm cho bà. Cũng tốt thôi, anh nói, em lo tắm rửa cho con, rồi xuống liền ăn cơm còn nóng mới ngon. Tôi nghĩ bụng, anh chưa biết chuyện gì vừa xảy ra. Mà cho dù có một trận động đất 8, 9 chấm vừa xảy ra trong lòng tôi, anh cũng không hay. Tôi hay bộp chộp, lo lắng nhiều thứ. Cái bình thân của anh nhiều lần cũng giúp tôi làm nhẹ bớt cái lo không đâu của tôi. Tôi nghiêng đầu hôn má chồng, nói, cảm ơn anh.

Hôm nay, Lâm lại gọi tôi ở sở làm, kêu tôi ra ngoài nói chuyện. Lâm rủ tôi...bỏ chồng, bỏ con, đi theo chàng. Lời Lâm khản khản. Khanh, anh đang cần em. Chúng mình qua xứ khác sống. Không phải tiểu bang khác, anh muốn nói là qua Canada hay qua Pháp gì đó. Hay qua nước nào có khí hậu ấm áp. Tùy em. Tiền bạc không thành vấn đề. Anh đã nói với em, anh có rất nhiều tiền. Anh có trương mục ở bên Thụy Sĩ. Mình có thể ăn chơi cả đời mà không phải làm gì nữa.

Lâm nói một hồi, không cho cái đầu tôi có thì giờ để hiểu những gì Lâm vừa nói. Tôi nghe mà quên mình là người đàn bà đang có chồng, có con, cứ tưởng như thời đi học được con trai theo tán tỉnh. Tôi cũng tưởng tôi đang đọc một truyện Harlequin Romance, đến đoạn lãng mạn mà tôi thích nhất. Chợt nghe Lâm nói, nếu em sợ nhớ con của em thì mình có thể đem nó đi theo. Con? Con Măng Cụt của tôi. Câu nói đó lập tức đưa tôi quay về với hiện tại.

-Anh Lâm, anh không hiểu, em đang sống hạnh phúc, cái hạnh phúc này do chính chồng em và em tạo dựng, có điên em mới đem đồ mọi thứ xuống sông. Ngừng một lát, nuốt nước miếng, thở ra một

cái dài, tôi nói tiếp. Với lại, em không còn yêu anh nữa, anh hiểu rõ chưa?

-Cho anh một cơ hội khác, anh hứa với em...anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu.

-Anh đã có cơ hội và cũng chính anh đã đánh mất nó.

-Anh hối hận là ngày xưa anh đã phụ bạc em...

Khi thấy không lay chuyển ý tôi được, Lâm nói, anh muốn nhờ em giữ một số tiền...anh không tiện mang theo. Tôi giật mình khi nghe chàng cho biết một con số quá lớn. Tôi nói tôi không làm chuyện đó được, vì không biết sẽ cất giữ nó ở đâu và cũng không biết sẽ giải thích với Quý như thế nào. Miệng thì nói như vậy, nhưng bụng thì nghĩ tiền bạc gì mà anh không giữ được, hay anh định tẩu toán tiền bạc của vợ anh?

Khi Lâm bước đi, tôi còn cố nói theo:

-Tiền bạc không mang lại hạnh phúc đâu anh.

Đêm đó, tôi nựng con, nựng chồng, thấy mình hạnh phúc. Chồng tôi lại vô tình, đùa, vợ cưng muốn gì đây? Tôi phì cười, nghĩ. Trời ơi, người gì mà vô tình quá, sóng gió đến nơi cũng không hay, chồng ơi là chồng. May mà cơn bão đã đi qua!

Một tuần sau, Quý kêu tôi chỉ vô trang đầu của tờ báo địa phương có đăng tin cảnh sát cùng với FBI bao nhiêu năm theo dõi với đầy đủ dữ kiện đã tóm bắt được một đường dây người Việt buôn lậu ma túy, thuốc phiện. Tên của Lâm đứng đầu trong danh sách những người đã nhúng tay vô việc làm ăn đó. Lâm bị bắt ngay tại phi trường đang lúc trốn ra nước ngoài. Hóa ra bao năm nay mấy người con trai của ông bác sĩ được nhiều người kính nể đó có dính líu vô việc làm ăn phi pháp này. Hóa ra họ giàu là vì vậy. Mà đã giàu có rồi thì sao không quẹt mỏ nghỉ ăn sớm đi?

Nào ai học được chữ ngờ? Hú hồn! Tôi cũng suýt dính vô một chuyện phi pháp. Bất ngờ nghe Quý nói:

-Giàu có gì mà coi thường pháp luật xứ Mỹ này, trước sau gì cũng bị bắt thôi, đừng tưởng là Mỹ nó không biết! Làm ăn lớn cỡ này, chắc cỡ cũng mấy chục cuốn lịch là ít!